

“সেই প্ৰিয় সন্তান – তোমালোকে কৰ্মক্ষেত্ৰলৈ আহিছা অভিনয় কৰিবলৈ তোমালোকে নিতান্তই কৰ্ম কৰিব লাগিব, আত্মাৰ স্বধৰ্ম শান্তি, সেই বাবে শান্তি বিচৰিব নালাগে, স্বধৰ্মত থাকিব লাগে।”

প্ৰশ্ন:- হৈ থকা ড্ৰামাৰ কথা জানিও বাবাই তোমালোকক কোনটো কথা নকয়? কাৰণ কি?

উত্তৰ:- বাবাই জানে কালিলৈ কি হ'ব পাৰে তথাপিও নকয়, এনে নহয় কালিলৈ ভূমি কম্প হ'ব – এই কথাটো আজিয়ে কৈ দিব। যদি কৈয়ে দিয়ে তেন্তে ড্ৰামা বাস্তৱ নহ'ল। তোমালোকে সকলোৱে সাক্ষী হৈ চাব। যদি আগতেই কয় দিয়া তেতিয়া হ'লে সেই সময়ত বাবক পাহৰি যাব। পিছৰ দৃশ্য ছাবলৈ তুমি মহাবীৰ হ'ব লাগিব। স্থিৰ হ'ব লাগিব। বাবাৰ স্মৃতিত দেহ ত্যাগ কৰিবলৈ পৰিপক্ক অৱস্থা কৰি ল'ব লাগিব।

ঔম শান্তি। ঔম শান্তিৰ অৰ্থ সন্তান সকলক বুজোৱা হৈছে। মানুহে কয় মনৰ শান্তি লাগে। সেইটো কেনেকৈ পাব পাৰি? ইয়াৰ ওপৰত সম্ভৱত এখনি কিতাপ প্ৰকাশ হৈছে। বাবাই সন্তান সকলক বুজাইছে, তোমালোকেও কোৱা ঔমশান্তি। ইয়াৰ অৰ্থনো কি? কোনোৱে ঔম অৰ্থ ভগৱান বুলি ভাৱে। কবাবায়েও কয় ঔমশান্তি। ঔম মানে মই আত্মা আকৌ পিছত কয় মোৰ শৰীৰ। সেইবাবে আত্মাই নিজে কয় ঔমশান্তি। মোৰ স্বধৰ্ম হ'ল শান্তি আৰু থকাৰ স্থানো হ'ল নিবানধাম শান্তি ধাম। আত্মাই নিজে পৰিচয় দিয়ে যে মই শান্তি স্বৰূপ তেনেস্থলত প্ৰশ্ন উঠাৰ স্থান নাই – মনৰ শান্তি কেনেকৈ পাব পাৰি। বাবায়ো কয় ঔম শান্তি, মই পৰম আত্মা হওঁ তোমালোকে সকলোৰে পিতা শান্তি ধামত থাকো। তোমালোকে ইয়াত শৰীৰ ধাৰণ কৰিছা অভিনয় কৰিবলৈ। আকৌ মনৰ শান্তিৰ্তো প্ৰশ্ন নুঠে। ঔমৰ অৰ্থ কোনোৱে নাজানে বাবে খুন্দাখায় থাকে- মনৰ শান্তিৰ বাবে। আত্মাই যেতিয়া অশৰীৰী অৱস্থাত থাকে তেতিয়া শান্ত হৈ থাকে। দেহলৈ আহিলেই কৰ্মেইন্দয় বাবে অৱশ্যেই কম ৰত হয়।

কৰ্মক্ষেত্ৰত অৱশ্যেই কৰ্ম কৰিব লাগিব গতিকে শান্তিৰ ওপৰত কিতাপ লিখাৰ প্ৰয়োজন নাই। কথাষাৰ বুজিবলৈ এক পল হৈ লাগে। আত্মাই নিজে কয় ঔমশান্তি। আৰুনো কি লাগে? শান্তি ক'ৰ পৰা আহিব? আত্মাৰ দেশ হ'ল শান্তি ধাম। এতিয়াতো তালৈ গৈ বহা নহয়। অভিনয় কৰিবলৈ লাগিব। যেনেকৈ পৰম পিতা পৰমপিতাৰ পৰা জীৱন মুক্তি পাবলৈ কোনো কিতাপ আদিৰ দৰকাৰে নাই। এইয়া এক পলৰ কথা। কিতাপ ভক্তিমাৰ্গত যুগুতাই, জ্ঞান মাৰ্গত নহয়। তথাপিও বাহিৰৰ লোকক বুজাবলৈ, প্ৰকৃত মনৰ শান্তি, প্ৰকৃ গীতা আদিৰ ওপৰত লিখিব লগা হয়। নতুবা বুদ্ধিয়ে কয় নিজক আত্মা জানি সুখধাম আৰু শান্তিধামক স্মৰণ কৰা তেতিয়াহে অন্তিম সময় অনুৰূপে গতি পাব। ইয়াত মন শান্ত হ'ব নোৱাৰে। শান্তি ধাম হ'ল নিৰ্বানধাম য'ত বাবা আৰু আমি আত্মাও থাকো। বুদ্ধ মালা বুলি কোৱা হয়। বুদ্ধ জ্ঞান যজ্ঞে একেটাই। জ্ঞানৰ সাগৰ বাবাই এই জ্ঞান শুনাৰ পাৰে। বাকী জ্ঞানটো অনেক প্ৰকাৰৰ আছে। বিজ্ঞানৰ জ্ঞান, কাৰিকৰ জ্ঞান। কিন্তু সেইবোৰ হ'ল ব্যৱহাৰিক বিষয়। জ্ঞানৰ দ্বাৰা মানুহ অভিভূত হয়। এতিয়া জ্ঞান প্ৰাপ্ত হৈছে। এইখন হ'ল পাঠশালা। ইয়াত পঢ়োৱা হয়। বাবা হ'ল জ্ঞানৰ সাগৰ, তেওঁৰ সকলো জ্ঞান আছে। সকলো বেদ শাস্ত্ৰৰ জ্ঞান আছে। ভুল শুদ্ধ, ভাল বেয়া, সঁচা মিছা কি হয় মই বুজাও। এতিয়া কোৱা- সঁচা কি? সৰ্বব্যাপী কোৱাটো সঁচানে? মইতো তোমালোকৰ পিতা হঁও। সৰ্বব্যাপিৰ পৰা জ্ঞান পাব নোৱাৰি। পুৰুষাৰ্থ নহয়। সৰ্বব্যাপি হৈ কি কৰিম? নিজে গৰাকী, ভগৱানে কেতিয়াও পতিত নহয়। তেওঁ ইচ্ছা কৰিলেই গুচি যাব পাৰে। ইয়াত সকলো পতিত বাবে উভতি যাব নোৱাৰে। পতিত হোৱাত সকলো জ্ঞানহীন হ'ল আৰু বুদ্ধি মলীন হ'ল। যোগ নালাগে, স্মৰণ কৰাত বিঘ্ন আহে সেই বাবে কোৱা হয় পাপ কৰ্ম কৰিব নালাগে। অৱশ্যেই স্মৰণ কৰিব লাগে। বাবাৰ অবিহনে পুৰনি পাপ খণ্ডন নহয়। এনে নহয় যে হৰিদ্ৰাৰত থাকিলেই পাপ খণ্ডন হ'ব। পাপ কৰিয়ে থাকে। সাধু সন্তাই নিজৰ আচল ঘৰ শান্তিধাম বুলি জনা হ'লে, তালৈ গৈ আহিল হেতেন। বাবাই তোমালোকক সকলো সাক্ষ্যকাৰ কৰাই। তোমালোকে কব পাৰা যে আমি গৈ আহিলো। ভক্তি মাৰ্গত সাক্ষ্যকাৰ কৰোৱা হয়- দিব্য দৃষ্টিৰে। তুমি যেতিয়া সত্যযুগত আছিলি তেতিয়া এই চকুৰে লক্ষ্মী- নাৰায়ণক দেখিবা। তেঁও লোকেও তোমাক চাব। এতিয়া সাক্ষ্যকাৰ কৰা হয়। বাবাৰ লগত দিব্যদৃষ্টিৰ চাবি আছে, সেইটো আন কোনোৱে পাব নোৱাৰে। বাবাই কয় মই এই চাবিটো কাকো নিদিওঁ। ইয়াৰ পৰিৱৰ্তে মই আকৌ স্বৰ্গত ৰাজ্য নকৰো। তুলচনি খন সমানে ৰখোৱা হয়। তুমি বিশ্বৰ মালিক হ'বা। মই নহঁও। ভক্তি মাৰ্গত মূৰ্তিৰ মাধ্যমেৰে যি সাক্ষ্যকাৰ কৰা হয়, তাতনো কি শক্তি থাকিব? বাবাই কয়- মই মনোকামনা পূৰ্ণ কৰিবলৈ সাক্ষ্যকাৰ কৰাওঁ। গনেশ, হনুমান আদি যাৰ পূজা কৰে মই সাক্ষ্যকাৰ কৰাওঁ। কিন্তু তেওঁলোকে ভাৱে পৰমত্মা সৰ্ব ব্যাপি হয়। ওলোটো জ্ঞান লৈ ললে। সকলো ৰাস্তৰতে ভাই ভাই। সকলোতে আত্মা আছে। সকলোতে পিতা থাকিব নোৱাৰে। সকলোৱে কয় হে ভগৱান দয়া কৰা, তেন্তে সকলো সন্তান হ'ল। সন্তানে পিতাৰ পৰা পৈত্ৰিক সম্পত্তি লবলৈ হ'লে দেহৰ অভিমান এৰিব লাগিব। মাত্ৰ মই আত্মাই বাবাৰ পৰা পৈত্ৰিক লৈ আছো। আত্মা পুৰুষ হয়, মহিলা নহয়। শৰীৰ মহিলাৰ হ'লেও উত্তৰাধিকাৰীৰ স্বত্ব সকলোৰে আছে। মই ষ্টান, মই আমোক। এই সকলোবোৰ দেহৰ ধৰ্ম। আত্মা একেটাই। দেহৰ সলনি হৈ থাকে তেতিয়া কোৱা হয় তেওঁ মুছল মান, এওঁ হিন্দু।

আত্মাৰ নাম সলনি নহয়। দেহৰ সলনি হয়। বাবা হ'ল পতিত পাবন, জ্ঞানৰ সাগৰ। বাবাৰ মহিমা বেলেগ। তেওঁ লগত যোগ যুক্ত হ'লে আমি শান্তিধামলৈ যাব পাৰিম, সেইয়া এই সময়তো। এনে যোগ কনোৱেও কেতিয়াও লগাব নোৱাৰে। তোমালোকে শান্তি ধামক জানিলা কিন্তু শিৱ বাবাক স্মৰণ কৰা। সন্যাসীয়ে কয় আমি ব্ৰহ্মজ্ঞানী হয়। ব্ৰহ্মৰ সৈতে যোগ লগায় কিন্তু তাৰ দ্বাৰা পাপ নষ্ট নহয়। সেই যোগেই ভুল হয়। ব্ৰহ্ম অৰ্থাত আৱাস স্থান। ব্ৰহ্মজ্ঞানী অথবা তত্ত্বজ্ঞানী কথা একেটাই। বাবাই কয় এইটো এওঁ লোকৰ ভুল। পতিত পাবন ব্ৰহ্মা নহয়। আত্মাৰ পিতা হ'ল শিৱ। তেওঁকে কোৱা হয় পতিত পাবন বুলি কব পাৰি। ওভতি কনোৱেই যাব নোৱাৰে। সকলোৱে সতাপ্ৰধানৰ পৰা তমোপ্ৰধান হবই লাগিব। যিহেতু প্ৰথম নম্বৰৰ শ্ৰী নাৰায়ণেও তমো প্ৰধান হয় গতিকে বাকী সকলেও তমোপ্ৰধান হব। পুনৰ জন্ম লৈ থাকে। এই কথা মনত ৰাখিবা। তোমালোকে জানা যে প্ৰতিটো ধৰ্মৰ লোকে কিমান জন্ম লয়? দেৱতা সকলক কোৱা হয় ৪৪ জন্ম লয়। আনৰ জন্মৰ কথা সঠিক ভাৱে কব নোৱাৰি। কনোৱাই গননা কৰি উলিয়াবও পাৰে। কিন্তু প্ৰয়োজন নাই। আমাৰ নিজৰ পুৰুষাৰ্থৰ ওপৰঞ্চি (বাহিৰে) আন কথালৈ যাব নালাগে। তোমালোকক মুক্তি জীৱন মুক্তিৰ প্ৰয়োজন আছে যদি মনমনাভৰ হোৱা। মই হ'লো পতিত পাবন, নিজেই আহি ৰাজ যোগ শিকাইছে। পতিত পাবন নিশ্চয় কলি যুগৰ অন্তিম সময়ত আহিব, দুআপৰ যুগত নহয়। মাথো শিৱৰাত্ৰি লিখা কাৰণেই অৰ্থটো নোলাই। ত্ৰিমূৰ্তি শিৱ বুলি লিখিব লাগিছিল। ভক্তিৰ মৰ্গত অতি অন্ধকাৰ আছে, জ্ঞান সূৰ্য্য উদয় হ'ল নিশ্চয় কলিযুগৰ অন্ত হব। সত্যযুগত পোহৰ থাকে। বাবা নিশ্চয় সংগম যুগত আহিব। যেতিয়া সকলো পতিত হৈ যায় তেতিয়া পিতা আহিলৈ সকলোকে পবিত্ৰ বনায় কিয়নো সকলোৰে সম্বন্ধ আছে। বহুত সন্যাসীলোকে কয়ও যে মনৰ শান্তি কেনেকৈ হব। আত্মাৰ স্বধৰ্ম হল শান্তি হয়। যেনেকৈ ভাৰত ৱাসী দেৱী দেৱতা সকলক পাহৰি যায়, তেনেকৈ আত্মাও নিজৰ ধৰ্মকে পাহৰি যায়। আত্মাই জানে মোক ৰৱনে অশান্তি দিছে। এই জ্ঞানটো এতিয়াহে পোৱা হৈছে। ইয়াত হ'লে শান্তি কেতিয়াও পাব নোৱাৰি। শান্তি ধামতেই শান্তি পাব পাৰি। তাত সকলোৱে যাব লগিব। আমি শান্তিধামলৈ যাম তাৰ পিছত সুখধামলৈ যাম। আন ধৰ্ম সকলোৱে শান্তি বেছিকৈ পায়, আমি সুখ বেছিকৈ পোওঁ। তেওঁলোকে ইমান সুখ নাপায়, দুখে নাপায়। এই কথাবোৰ হ'ল সবিশেষ। কনোৱাই লক্ষ্যকে ভালকৈ ধৰি ললে এইটোও ভাল কথা। ঘৰতে থাকিও পিতা আৰু প্ৰাপ্তিক স্মৰণ কৰি থাকিবা। কিন্তু প্ৰজা বনাবা নোৱাৰে। যি জনে প্ৰজা বনায় তেওঁ ৰজা ব'আ মালিক হ'ব। প্ৰোজেক্টৰ ওপৰত বুজাবলৈ সহজ হয়। ডাঙৰ ডাঙৰ মানুহক নিমন্ত্ৰণ দি তেওঁ লোকক বুজাব লাগে। তুমি সন্তানে বহুতৰ কল্যাণ কৰিব পাৰিবা। এইয়া এক নতুন উপায় হয়। ইংৰাজিত প্ৰোজেক্টৰ ওপৰত চিহ্নৰ দ্বাৰা বিদেশতো গৈ দেখুৱাব পাৰিবা। এই গ্ল'ব আদি যেতিয়া দেখুৱা হয় তেতিয়া বুজিব যে এইয়া ভাৰতৰ তত্ত্ব জ্ঞান। এই জ্ঞান বাবেহে দিব পাৰে। এইটো হ'ল আত্মিক জ্ঞান। আত্মাৰ পৰাই আত্মিক জ্ঞান পোৱা যায়। সাঁচা ড: তত্ত্ব জ্ঞানী তুমিহে হয়। বাবা হ'ল আত্মিক চিকিৎসক। আত্মাক জ্ঞানৰ বেজী দিয়ে। তোমাৰ সকলো গুপ্ত হয়। তেওঁ লোকেতো শাস্ত্ৰ পঢ়াই তেতিয়া তেওঁ লোকে বহুত মান পায়। তেওঁ লোকে আত্মাক পতিত বুলি নুবুজে, নিৰ্লেপ বুলি কৈ দিয়ে। গতিকে সাঁচা জ্ঞান তুমিহে দিব পাৰিবা। এইয়াও বুজোৱা হৈছে যে তেওঁ লোক হ'ল হৃদৰ (পাৰ্থিৱ) সন্যাসী, তোমাৰ হ'ল বেহদ সন্যাস, যি বেহদ (বৃহৎ অসীম) পিতায়ে শিকায়ছে। সেইটো হ'ল হঠযোগ, এইটো হ'ল ৰাজযোগ। তেওঁ লোকে হঠৰে কৰ্মইন্দিয়ক বশ কৰিবলৈ বিচাৰে। তুমি ৰাজযোগৰে কৰ্মইন্দিয়ক বশ কৰা। বহুত পাৰ্থক্য আছে। এতিয়া পিতাৰ দ্বাৰা তুমি জ্ঞানপূৰ্ণ হৈ আহিছা। কিন্তু নম্বৰ অনুসৰিহে হবগৈ পুৰুষাৰ্থ অনুসৰি। এনে বাবাৰ লগত কিমান মৰম থাকিব লাগে। এই মৰমও গুপ্ত। আত্মাও গুপ্ত। আত্মাই জানে যে আমি বাবাক পালো। দুখৰ পৰা আঁতৰাই আনিছে। বাবা আপোনি কমাল (জাদু) কৰি দিলা। কল্প কল্প আপোনি আমাক জ্ঞান দিয়া দুনাই আমি পাহৰি যাওঁ। বাবাই কয় হয় সন্তান সকল, মই টো কৈছিলোয়ে এই জ্ঞান প্ৰায় লোপ্ত হৈ যাব। সত্যযুগত এই জ্ঞান নাথাকিব। এই সকলো ড্ৰামা অনুসৰি হয়। য'ত অলপো পৃথক হ'ব নোৱাৰে। পূৰ্ব নিদ্ধাৰিত ড্ৰামা হয়, যি কোনো কথা হৈ যায় সাক্ষী হৈ চায় গৈ থাকিব। বিনাশ হ'ব, স্থাপনা হ'ব, সাক্ষী হৈ চোৱা। ধৰা হওঁক কালিলৈ ভূমি কম্প হ'ব এনে কথা নহয় যে মই কৈ দিম এনে হ'ব। তেনে কৰিলে সকলো ব্যৱস্থা কৰি ল'ব। সাক্ষী হৈ চায় গৈ থাকে। মূল কথা হ'ল মোক স্মৰণ কৰা। নহলে মোকো পাহৰি যাব। তুমি সন্তানে মহাবীৰ হ'ব লাগিব। মহাবীৰ মহাবীৰণীয়ক জ্ঞানৰ ভগৱান বুলি কোৱা হয়, জ্ঞানৰ আলমাৰি বুলিও কোৱা হয়। ভগৱানে যোগ শিকায় মহাবীৰ বনায় দিয়ে। পিছত যেতিয়া ভূমিকম্প আদি হ'ব সেই সময়ত মহাবীৰতা দেখুৱাব লাগিব। এতিয়াতো তুমি পুৰুষাৰ্থী হয়। অচল অডোল হৈ থাকিব লাগিব আৰু লগতে বাবাৰ স্মৰণত থাকি মৰি গলে বহুত ভাল। যি জ্ঞানত অচল অডোল হ'ব তেওঁ লোকে বহি বহি থাকোতেই দেহ ত্যাগ কৰিব। পুনৰাই কৰ্মাতীত অৱস্থালৈ গৈ সেৱা কৰিব। সন্তান সকলৰ পৰিপক্ক অৱস্থাত দেহ ত্যাগ কৰি সূক্ষ্ম লোপ্ত গৈ দুনাই নতুন দুনিয়ালৈ আহিব।

ভাল বাৰু সন্তান সকলক সদায় নিজৰ টোকা বহি চাব লাগে যে আমি বাবা পৰা যাতে সকলো প্ৰাপ্তি কৰি লওঁ কোনো কথাতে সন্দেহ কৰি পঢ়া বাদ নিদিবা। বাবায় বাৰে বাৰে কয় – মোক স্মৰণ কৰিবা তেতিয়া বিনাশ হ'ব। ভাল বাৰু:

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তান সকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে:-

- ১ কোনো কথাতে সন্দেহ কৰি পঢ়াটো এৰি নিদিবা। নিজৰ স্থিতি অচল, স্থিৰ বনোৱা। এক বাবাৰ লগত মৰম ৰাখিবা।
- ২ নিজৰ সময় বিস্তাৰৰ কথাত ব্যৰ্থ নকৰিবা। বুদ্ধিটো কোনো কৰ্মৰে মলিন নকৰিবা, তাৰ বাবে পুৰা ধ্যান দিবা।

বৰদান:- মই শব্দৰ স্মৃতিৰে নিজৰ বাস্তৱ স্বৰূপ স্থিত হৈ দেহৰ বন্ধনৰ পৰা মুক্ত হোৱা:-

এক মই শব্দই উৰোৱাই নিব পাৰে আৰু মই শব্দই তললৈ নমাই আনিব পাৰে। মই বুলি কলেই নিজৰ বাস্তৱিক নিৰাকাৰ স্বৰূপ আহি যাব লাগে, এই অভ্যাস স্বাভাৱিক হৈ যাব লাগে, দেহৰ অভিমানৰ মই ভাৱ শেষ হৈ যাব লাগে এতিয়াহে দেহৰ অভিমান পৰা মুক্ত হৈ যাব। কিয়নো এই মই শব্দই দেহৰ অহংকাৰত আনি কৰ্ম বদ্ধত বান্ধি দিয়ে। কিন্তু মই নিৰাকাৰী আত্মা হওঁ, যেতিয়া এই স্মৃতি আহে তেতিয়া দেহৰ অনুভৱৰ পৰা আঁতৰি যোৱা, কৰ্ম সম্বন্ধলৈ আহি যোৱা, বন্ধনলৈ নহয়।

শ্লোগান:- নিশ্চিত বিজয়ী আৰু নিশ্চিন্ত স্থিতিত অনুভৱ কৰিবলৈ সম্পূৰ্ণ নিশ্চয় বুদ্ধি হোৱা।